

Zbyněk Matějů: Diktuje mi někdo shůry

Nedávno se vrátil z honosné premiéry „svého“ baletu v Los Angeles. Jeho hudba zní v koncertních sálích, divadlech a kinech. Motiv z večerníčku o žízalácích také z mobilů. Jednoho z nejvýraznějších českých skladatelů vážné hudby přitom v dětství vyhodili z lidušky pro nedostatek talentu.

U

Vaše e-mailová adresa obsahuje legrační slůvko „fiddle“. Vy takzvanou vážnou hudbu tak vážně neberete, že?

Mně naopak přišlo až legrační, jak se všichni kolem vážné hudby vážně berou. Cítil jsem, že ji tak vážně brát nechci, a zřídil jsem si tehle e-mail. A funguje. Spolehlivě odbourává snoby. Lidi se smyslem pro humor naopak pobaví.

Rozumějí slůvku „fiddle“ i vaši zahraniční kolegové?

Myslím, že rozumějí. V angličtině se někdy používá fiddle, fiddling, vždyť originální název pro Šumaře na střeše je Fiddler on the Roof.

Máte za sebou americkou premiéru baletu *The Still Life* v Los Angeles. Jaká byla?

Dojemná, pro mě šokující, skvělá. Lidé dělali neuvěřitelný bugr, měli jsme standing ovation. A pak nekonečné gratulace. Moje žena fotila a měla z toho leg-raci. Američani jsou velmi srdeční. Jistěže je to z velké části hra, afekt, umělé úsměvy, ale na takové premiéře působí. Fotili se se mnou, vyptávali se, nemohl jsem uniknout. Premiéru v zahraničí jsem zažil víckrát, ale tahle byla jiná. Jde o přední scénu v LA, kde běžně účinkují světoví umělci, dvanáct set míst. Na plakátech bylo moje jméno, reklama v LA Times, LA Magazine a před premiérou recepce na moji počest, což mi opravdu vyrazilo dech. Odsud jsem zvyklý, že autor hudby – až na osvědčené klasiky – je ten poslední, po choreografii, scéně a sólistech. Bylo to velkolepé a pro mě nečekané. Měl jsem strach z neznámého týmu zvukařů, techniků, ale všude vládla neuvěřitelná profesionalita a nahrávka zněla opravdu skvěle.

Nahrávka? Myslela jsem, že si potrpíte na živou orchestrální hudbu.

Ano, když to jen trochu jde. Ale tohle by nešlo zprodukovat, nemohl jsem do LA odjet měsíc předem a zkoušet s americkým orchestrem. Jde o poměrně snadnou koncertní věc pro violoncello a orchestr a na nastudování a zažití by bylo zapotřebí hodně času. Domluvil jsem se s královéhradeckou filharmonií a hudbu jsme během několika dní natočili. Byli velmi vstřícní a německý dirigent Andreas Sebastian Weiser i sólista David Rejchrt nepustili jedinou chybičku. Moje účast při nahrávání se omezila pouze na přání ohledně výrazu, temp a podobně.

Jak vznikl váš transoceánský projekt?

Je to výstavní příklad spolupráce v jedenadvacátém století – virtuální kamarádství, YouTube a e-mail. Miluju balet, ale v poslední době jsem byl v lehké depresi, jak se tady balety, co se týče hudby, dělají. Za hudební předlohu se nejčastěji berou hotové koncertní skladby. Když vzniká něco na objednávku, divadlo vnímá jako hlavní osobu týmu choreografa, jenž většinou tlačí skladatele do hudby, která bude zcela sloužit jeho vizi – podobně, jako je tomu u scénické hudby k činohrám. Hudba tak většinou nemá moc šancí zůstat komplexním, tektonicky vystavěným plnohodnotným celkem, jakým bývala u Čajkovského, Prokofjeva nebo Stravinského. Trochu mi chyběl balet na výraznou, svébytnou soudobou symfonickou muziku. Hledal jsem, jak to je ve světě a s jakou hudbou choreografové pracují.

A narazil jste na chlapíka jménem Raiford Rogers.

A na jeho dokonalou práci s muzikou. To jsem opravdu koukal, jak by napsal Poláček. Našel jsem kontakt a napsal jsem mu, že se mi líbí, co dělá, a že posílám, co dělám já. Okamžitě reagoval, prý se mu moje věci moc líbí. Tak jsme se domluvili a zkusili společné dílko. To vzniklo. Ale poprvé jsme se viděli až na premiéře. Raiford přiletí i do Prahy a postaví českou premiéru s českým sou-

„Rád pracuju s šepotem, s tichem, s hudebními ruchy.“

borem. Po dlouhém přemítání jsme oslovili Bohemia balet, velmi mladý a ambiciózní soubor, který spolupráci uvítal a úkolu se zhostil na výbornou. (*Česká premiéra se uskutečnila v den vydání říjnového čísla INTERVIEW, 30. září, na zahajovacím večeru festivalu Zlatá Praha na Nové scéně Národního divadla, pozn. red.*) A vypadá to, že spolu budeme pracovat znovu, tentokrát už na velkém celovečerním projektu, pro který nám v losangeleském Luckman Theatre dali po úspěšné premiéře prostor.

Dostal jste i pěkný americký honorář?

Přetavil jsem ho do podoby dovolené pro nás s manželkou a dva naše přátele. Američani mi zaplatili letenky, ubytování kolem premiéry a ještě poslali peníze navíc, které jsme využili jako „diety“. Udělali jsme si v Kalifornii nádhernou akční dovolenou.

Balet se jmenuje *Still Life*, což lze přeložit jako *Zátisi, Zastavený život*...

Nebo taky Stálý život. Mám rád abstrakci. Poskytuje mi velkou svobodu. Domluvili jsme se jen okrajově na námětu ožívajících obrazů v nejménovaně galerii. Napsal jsem asi pětadvacetiminutovou skladbu, ale Raiford na mě strašně brzo naléhal,

že ji chce slyšet, takže jsem mu ji postupně nahrával a imitoval doma na piáno. Část jsem dokonce dozpíval a komentoval – tady to bude jiné, glissanda, col legno nad hmatníkem, téměř neslyšitelné předivo flažoletů, tady přijdou bicí. No, trochu šílené. On ale byl – pro mě zcela nepochopitelně – nadšený.

Když jste si telefonicky domlouvali schůzku kvůli rozhovoru, zdálo se mi, že po návratu do Česka zníte trochu rozčarovane, proč?

Amerika našemu českému prostředí nastavila docela nemilosrdné zrcadlo. Pochopitelně, že bych v Americe časem také narazil na problémy, ale při této spolupráci jsem je prostě neviděl. Ve vztahu ke mně všechno fungovalo, jak se řeklo, gentlemanské dohody platily, na což v Česku bohužel nejsem úplně zvyklý. Tristní je, že největší problémy přinášejí většinou ty nejmenší, prakticky bezvýznamné projekty s fatálně neprofesionální produkcí, která je překvapená a posléze otrávená z povinností, jež se od ní očekávají. Někdy se mi zdá, že vůbec netuší, co produkce opravdu je. Je pak skutečně „radost“ dokončovat dílo. Uf. Někdy bych raději utekl od rozdělané práce, ale nakonec mě vždycky zastaví pomyšlení, že bych v tom nechal kolegy z jiných profesí, kteří v projektu taky trpí. Spolupráce s Američany byla naprosto svobodná. Na začátku bylo zadání a v průběhu práce mi do kompozice nezasahovali, nechali mě tvořit. Po dokončení ctili výslednou hudbu a choreografii na ní postavili. Výsledkem je nekompromisní fungující tvar. A důsledkem objednávka nového, tentokrát celovečerního baletu. U nás se snažím co nejvíce spolupracovat s lidmi, s nimiž jsem schopen se – byť někdy po určitých bojích, jež však do určité míry k umělecké tvorbě patří – domluvit a kterých si vážím. Například u *Čarodějova učně*, hraje se v Národním divadle, jsem někde musel trochu ustoupit, jinde jsem si však prosadil svou, přestože jsem věděl, že některé části hudby zavaří choreografovi

Janu Kodetovi svou nepravdivostí. Asi mě trochu proklínal, ale s muzikou se vyrovnal báječně a jeho choreografie je výborná. Teď mi opakovane sděluje, že obecenstvo reaguje na hudbu skvěle a po představeních se pídí po CD s nahrávkou. Tu jsme bohužel nenatočili.

Co vás na baletu přitahuje? Vizualizace vaší hudby?

Vizualizace, která ale není popisná. Opera mě tolik neoslovuje, balet mi je bližší, víc pracuje s fantazií, neboť pohybem se těžko vyjádříte přesně. A pokud se o to někdo snaží, bývá to spíš trapné. Mám rád, když je hudba základní složkou, která se na jevišti díky tanečníkům rozhybe. Když píšu, mívám téměř výtvarnou představu muziky, miluju výtvarné umění. Rád pracuju s šepotem, s tichem, s hudebními ruchy. Ve *Still Life* je i šepotání orchestru, kdy je slyšet jen to, jak o ztichlé nástroje naráží smyčec či ruka.

Kdy jste poprvé slyšel někoho jiného hrát vaši skladbu?

Na gymplu, mou skladbu *L'impression romantique* přednesl místní orchestr v Rychnově nad Kněžnou. Rychnov je „okresní město“, jak o něm psal Poláček. Malé město plné zajímavých lidí. A mnozí z těch zajímavých lidí hráli v orchestru. A mnozí hráli falešně, mimo rytmus, ale bylo to ryzí. Jednou týdně zkoušeli, u nohy pod židlí půllitr piva. Dirigenta jim dělal báječný matikář, který měl na gymplu přezdívkou Ampér, můj táta hrál na housle, byli mezi nimi i lékárník, kovář, řídící učitel, prodavač. A tohle sdružení hrálo moji skladbu. Falešně, ale živě. Postupně mi došlo, že chyba byla hlavně na mé straně. Napsal jsem ji zjevně blbě, protože když stejné těleso hrálo Dvořákovu symfonii, šla jim mnohem líp, asi ji Dvořák přece jen líp napsal.

Kolik vám bylo, když vyšlo najevo, že jste talent?

Ve třinácti jsem vyhrál nějakou skladatelskou soutěž, ale ještě jsem to nebral moc vážně. Moje kariéra totiž začala paradoxně vyhazovem z Lido-

vé školy umění – prý nemám talent. To víte, liduška za totality. Dril, který mně nic neříkal, děti – „závodní koně“ svých kantorů. Působil jsem zcela jistě jako lajdák. Naši dostali dopis, že nemám talent a studium hudby pro mě nemá smysl, ať dělám něco jiného. Nechápal jsem to. Muzika →

ZBYNĚK MATĚJŮ (57)

● **Skladatel soudobé vážné hudby, specialista zejména na baletní, scénickou a filmovou hudbu, získal mezinárodní uznání a mnohá ocenění (mj. mezinárodní skladatelská soutěž Donauballet, Grand Prix Bohemia, cena UNESCO). Narodil se v Rychnově nad Kněžnou, po gymnáziu vystudoval konzervatoř a Hudební fakultu AMU v Praze. Několikrát v životě sám učil na hudebních školách v Česku a ve Francii, v letech 2011/12 byl ředitelem Filharmonie Brno. Spolupracoval mj. se slavným tanečním souborem Nederlands Dans Theater. Má na kontě opery a balety doma i v zahraničí (Čaroděj z Oz, IBBUR, Zahrada, Kevel, Velký Gatsby), složil filmovou hudbu pro snímky Operace Silver A, Brainstorm, Romeo, Julie a tma, Vše pro firmu, Draculův Švagr, Lekce Faust či večerníček Žízaláci. Nyní připravuje pro Laternu magiku s režisérem Vladimírem Morávkem představení Malý princ, pro Národního divadlo píše balet Malá mořská víla (choreograf Jan Kodet, režie Skutr, premiéra 2016) a s režisérem Bodhanem Slámou chystá hudebně-výtvarné divadelní představení podle evangelií. Po úspěšné premiéře baletu Still Life v kalifornském Luckman Theatre přišla zakázka na celovečerní projekt. Je ženatý s harfenistkou Barborou Váchalovou, mají tři děti.**

mě bavila, chtěl jsem hrát. Naši stáli při mně. V Rychnově byla jistá paní učitelka Jelínková, kterou komunisti kupodivu nechávali učit soukromě. Tiše konkurovala LŠU, její žáci se dostávali na konzervatoře. Byla na-prosto výjimečná, hned pochopila, že nejsem typ, který by dokázal hodiny a hodiny cvičit, a nechala mi svobodu, mohl jsem improvizovat. Postupně jsem začal studovat kompozici, ale pořád jsem hudbu nebral úplně vážně, skoro celý gympl jsem si myslel, že půjdu na medicínu.

V otcových stopách?

Ano, můj tatínek byl lékař, velmi vzdělaný člověk, který však neměl rád komunisty a ti neměli rádi jeho, takže zůstal „jen“ obvodákem v Orlických horách. A lidi ho milovali. Tvářil se jako drsník, ale měl měkké srdce. Ještě k stáru byl schopen vyrazit za nemocným kamkoli na samotu. Sedíme takhle v neděli s rodinou u odpolední kávy, na návštěvě je i tchyně s tchánem, klídek... A najednou telefon: někde na samotě v horách má Pepíček už tři dny teplotu. Táta paní seřval na dvě doby, proč nepřišli v pátek do ordinace, ať přijdou zítra. Ale máma říká: „Proč jim nadáváš, stejně tam pojeděš.“ To táta zamítl, ale po chvíli se mu to rozleželo – hele, za chvíli se vrátím, a zmizel. Staral se o lidi. Odmala jsem ho obdivoval, jezdíval jsem s ním. „Zbyňku, jedu na Rampuš k nemocnému, беру si běžky, jedeš se mnou?“ Autem jsme dojeli, kam se dalo, pak jsme nasadili běžky a jeli na samotu. Lidi ho obdarovávali jitrnicemi a vejci, což táta přijímal, ale zažil jsem, že když se někdo pokusil dát mu peníze, hodil mu je na hlavu a hrozně se naštvál. Vnímál jsem medicínu jako hezké, záslužné a smysluplné povolání, cítil jsem, že by bylo správné ji dělat, ale neměl jsem k ní správný vztah. A táta to věděl. Věděl, že se tím trochu trápím, protože miluju hudbu. Jednou mi řekl, že mu vůbec nebude vadit, když nebudu doktor. Nechal mě jít za svým, což mi hrozně pomohlo.

„Jsem závislák na svých blízkých, neumím být bez nich, strašně se mi stýskalo.“

Ale prý jste ještě uvažoval o výhybce – studiu leteckého inženýrství. To je pravda?

Odmala jsem lepil modýlky, bavila mě letadla. Po gymplu jsem sice mířil na AMU (*Akademie múzických umění, pozn. red.*), ale ještě předtím jsem se rozhodl, že si dodělám základy hudební teorie na konzervatoři. A tam jsem viděl ty hurvínky, kteří dělají jen a jen muziku, berou se strašně vážně, chodí jen na vybrané koncerty a cvičí a cvičí a cvičí a nic jiného kolem nich ani ve světě je nezajímá. Přišlo mi to směšné i smutné. Byl jsem rád, že mám za sebou klasický gympl, že mám všeobecné vzdělání i pár jiných zájmů. Ale hodně jsem přemýšlel, jestli mě pak muzika taky nepohltní příliš – vytáhl jsem staré sešity z matiky, kterou jsem na gymplu ani moc nemusel, dostudoval jsem integrály a šel k přijímačkám. Zároveň mě však vzali na akademii a brzo jsem pochopil, že obojí nejde skloubit. Vyšla jediná kombinace – studium angličtiny s Hudební fakultou AMU.

Až na výjimky, třeba když jste dva roky šéfoval brněnské filharmonii, jste skladatel na volné noze. Nežijete v permanentní nejistotě?

Celý život mám pocit, že to nepůjde. Ale celý život to jde. Ten krok, jít na volnou nohu, je vždycky šílený, ale svoboda za to stojí. Jeden kolega

z AMU mi říkal, že by „si taky rád napsal balet pro Národní“. Tak jsem mu poradil, aby odešel ze školy, sedl, napsal balet a nabídl ho v divadle. „A co když ho nevezmou?“ strachoval se. „No, nejspíš nevezmou, ale uděláš si první kontakty, oni zbystří, že máš zájem, a časem to snad vyjde. Ale bez prvního kroku to nepůjde.“

Jak jste začínal vy?

Školu jsem skončil v roce 1985, neměl jsem peníze, neměl jsem kde bydlet, ale zato jsem měl problémy s režimem. Nabídl mi aspiranturu na HAMU (*tehdejší Hudební fakulta AMU, pozn. red.*), nadšeně jsem souhlasil. Dobrá pozice do začátku. Jenže pak přišlo „bé“ – podmínka byla vstup do strany, což jsem z přesvědčení odmítl. Táta by mě zatratil, moje dívka mi řekla, že si mě nevezme, jestli s „nima“ budu kamarádit. Jenže pak se mnou šel dost strašný posudek. Vyhrál jsem třeba místo na katedře hudební výchovy na Pedagogické fakultě, už jsem si říkal, že jsem za vodou, ale týden před nástupem mi děkan napsal, že mě z kádrových důvodů nemohou přijmout. Měl jsem šílenou depresi a neměl jsem z čeho žít. Ale pak jsem v centru Prahy potkal režiséra Milana Cieslara, se kterým jsem už při škole něco dělal, ptal se, jak se mám. „Nemám kde bydlet, nemám peníze, vracím se do Orlických hor věnovat se něčemu serióznímu. Manuální práci asi,“ postěžoval jsem si. A Milan: „Točím celovečernák, nechceš mi napsat muziku? Dej mi nějakou kazetu kvůli produkci, aby mi to schválili.“ A udělali jsme spolu film *Dynamit*. A pak ještě pár dalších. Moc mi pomohl. Milan je citlivý člověk, romantik. Chtěl jsem psát soudobější hudbu, experimentovat, takže jsme spoluprací po pár filmech v dobrém ukončili. Zůstali jsme v kontaktu a občas se vidáme. Cítíme k sobě respekt a úctu. Pak jsem dělal s Karlem Smyczkem, s Jirkou Strachem, po revoluci i s mým oblíbeným Janem Švankmajerem, Milošem Zvěřinou, Pavlem Kubantem nebo Pavlem Jandourkem.

Říká se, že dobrá filmová hudba je taková, kterou si divák v kině ani neuvědomí. Je to pro vás coby skladatele urážlivé?

Není, je to služba filmu, ne moje exhibice. Filmu se snažím maximálně sloužit. Jako Zdeněk Liška, kterého studentům dávám za příklad tvůrce geniální filmové muziky. Mnoho mých kolegů ji dělat nechce, protože „nejsou vidět“, ale mě baví. Děláním rád i večerníčky. Máme dvacet šest dílů *Žížaláků* a dalších třináct se zřejmě bude dělat. K práci na prvním večerníčku mě vyzval animátor Ivan Renč, otec Filipa Renče. Chtěl akustickou hudbu, ne syntetizátor, tak jsem napsal partituru pro deset nástrojů s dirigentem. V televizi šli do mdlob! Že to bude děsivě drahé. Řekl jsem jim, že jinak to dělat nebudu, a pár lidí se za mě postavilo. Cítili, že by bylo dobré vrátit večerníčkům starou slávu v podobě nahrávky s živým orchestrem. Došli jsme ke kompromisu: ze svého honoráře si zaplatím muzikanty a televize mi dá k dispozici studio. Měl jsem další nápady, přicházely další zakázky.

Slyšela jsem správně? Vy opravdu platíte muzikanty ze svého?

Ano, a oni mi něco sleví, když vidí, že je platím sám. Není to běžné, ale mně záleží na tom, aby hudba nezněla ploše, takže je raději zaplatím, než bych ji nahrál na počítači. Jdu proti proudu, chci, aby muziku hráli živáči, tak do nich investuju. A funguje to. Znělka *Žížaláků* je i v mobilech, pí-

šou mi učitelky ze „zušek“, abych jim poslal noty, že ji děti chtějí hrát.

Když se večerníček povede, odrazí se to na tantiémách?

Pořád jsou směšné. Ale i mojí vinou, nepohlídal jsem si je, nahlásili mi strašně málo minut muziky. Už je to opravené, tak to snad bude lepší.

Je pro vás u filmové muziky důležité téma?

Přiznám se, že u filmu jsem trochu prodejný. Snažím se vybírat si scénáře, které mě baví, ale dělal jsem i filmy, u nichž jsem byl po přečtení námětu opravdu zvědavý, co z toho bude. Ale na druhou stranu jsem pár filmů i odmítl. Na co jsem citlivý, je komunika-

ce, důvěra a podpora ze strany režiséra. Dělal jsem třeba několik filmů s Jirkou Strachem, naposledy *Silver A* a *Brainstorm*, takže Jirka mi po několika letech spolupráce důvěruje a do studia moc nechodí, má toho moc. Ale jednou přišel, chvíli poslouchal, pak kroutil hlavou a řekl: „Já ti nevím, čoveče.“ Ztratil →

Elektřina a plyn od jednoho dodavatele nám šetří čas i peníze

Odebírejte elektřinu i plyn od ČEZ. Vedle výhodné elektřiny pro vás máme plyn **ČEZ S ODMĚNOU**, který je každý rok levnější, a uspoříte až 10 %. Navíc všem, kdo topí zemním plynem, dáme **bonus do výše 2 000 korun**.

Zavolejte na naši Zákaznickou linku nebo se zastavte v některém z našich kontaktních míst.

Pomůžeme vám ušetřit.

www.cez.cz/odmena | Zákaznická linka 840 840 840

JSME S VÁMI. SKUPINA ČEZ

*Corrum
fuga. Re nos
net odit que
cus dolorio
ssunda iundes
nest pa aciiscit
alicedem et
porio vellat
ipsam re*

jsem půdu pod nohama. Nějak jsme práci dokončili, pak mi za čas zavolal, že skvělé – filmy dostaly ceny ELSA! **Na kterou práci z poslední doby jste pyšný?**

Takhle to říct neumím. Ale před pár lety jsem dělal poslední díly seriálu *Strážce duší*. Sci-fi a záhady mě obrovsky baví. A moje dcera, které bylo tehdy asi třináct, mi říkala, že jela autobusem a nějaká pubertáci se o seriálu bavili – nic moc, jen muzika naprosto skvělá. Prý úplně povyrostla a byla pyšná, že ji dělal její táta. Byl jsem na sebe v tu chvíli taky pyšný, že dětem nedělám ostudu.

Balety, filmy, večerníčky, koncerty, neděláte toho až moc? Žena vás podporuje, nebo někdy skřípe zuby?

Pracuju moc rád a ona mě vždycy podporovala. Moc dobře to znala od svého otce, který skoro nikdy nebyl doma. Jiří Váchal, synovec výtvarníka Josefa Váchala, býval dirigentem v Národním, pak ho vyhodili, nesměl dělat skoro nic. Nakonec se upíchl v rádiu jako dramaturg, ale žil muzikantským životem. Maminka byla technická kreslička, vstávala v pět ráno do práce. Tatínek se

večer vracíval z práce s partou herců a maminka jim navařila. Ráno šla do práce, zatímco ostatní vyspávali. To si pamatuju ještě z doby, kdy jsem s Bárrou teprve chodil. Takový měla odchov.

Jak jste se poznali?

Zaskakovala mi za harfenistku, s kterou byly problémy. Pak jsme kolem sebe dva roky chodili, potkávali se, měli jsme spoustu společných kamarádů. Měl jsem tehdy nešťastnou lásku, ona měla nešťastnou lásku... Až jednou přišla na návštěvu. Náhodou se ocitla na procházce se psem blízko mého bytu a pojala nápad mě přepadnout, tak vlastně začal náš vztah. A funguje krásně. Pořád se máme moc rádi a naše tři děti se rády vracejí domů.

Manželka hraje na harfu v Národním divadle?

A k tomu v dalších projektech, které se jí líbí. Moje žena není na peníze, podle ní mají finance sloužit jen k tomu, aby bylo na nejnútnejší. Nevezme sebelepší „kšeft“, pokud se jí nelíbí. A i když se jí i líbí, ale předtím slíbila dětem, že s nimi pojede na víkend, práci nevezme. Muzikanti mají rčení, že hudba je posvátná, ale kšefty jsou svaté. To u nás neplatí. Naučil jsem se to od ní.

Zažili jste někdy hladové období?

Po svatbě. Nejdřív jsme se vydali z peněz kvůli bytu – byl to poměrně velký bakšiš totalitnímu bytovému družstvu. Byli jsme na nule, jenže žena potřebovala harfu. Jakmile se mi povedlo vydělat větší peníze za filmy, koupili jsme harfu. Za sto tisíc. Na nic dalšího jsme zase neměli. Druhou investicí bylo časem auto, aby bylo možné harfu převážet. Ale bylo to moc fajn. Měli jsme krásnou harfu v prázdném bytě. Spali jsme na nafukovacích matracích a postupně se zařizovali.

Už jsem zmínila, že jste byl ředitelem brněnské filharmonie – v letech 2011 a 2012 . Proč jste vydržel jen dva roky?

Byl to omyl. Vyzkoušel jsem si tu práci a zjistil, že není pro mě. Obecně →

mám pocit, že můj život jde v deseti-letých periodách. Osm let je to dobré, pak šlápnu vedle a dva roky musím vydržet něco, co mi moc nesedí. Pak se osvobodím a zase to funguje. Na konci minulého tisíciletí to byla liduška, kterou jsem dva roky řídil. Půlka školy mě nenáviděla, půlka byla nadšená. Lidušky jsou zvláštní prostředí. Často v nich učí lidi, kteří si v praktickém muzikantském životě ani neškrtnou, s těmi jsem si moc nerozuměl. Pak jsou lidé, skvělí muzikanti, kteří učí třeba jen jednou týdně pár hodin, protože je to baví. A tyhle světy se dostávají do střetů. A ve mně to kypělo. Musel jsem skončit.

A příběh s brněnskou filharmonií?

V roce 2010 mi volal kamarád, že vypsal konkurs, který bych měl zkusit. Ošival jsem se, mám v Praze rodinu, na které dost visím. A pak mi zavolal i rektor JAMU (*Janáčkova akademie múzických umění v Brně, pozn. red.*), kolega skladatel, takže jsem to vzal jako výzvu. Připravil jsem projekt na dalších pět let filharmonie, v angličtině. Jak jsem to nebral úplně vážně, byl jsem v něm asi dost odvážný, možná drzý... Napsali mi, že jsem v nejužším výběru a mám přijet na psychotesty.

Kandidát na ředitele filharmonie musí absolvovat psychotesty?

Taky mi to přišlo nelogické, dodnes moc nechápu proč. Naše dcera Anežka, která studuje psychologii, se smála: „Tak to jsi skončil.“ Bylo to šílené, stovky otázek, desítky stránek. Ale prý mi vyšla vysoká odolnost vůči stresu. To jsem se zasmál pro změnu já, většinou jsem ze všeho hned vystresovaný. Testy jsem odevzdal jako poslední, měl jsem úplně zavařený mozek a pocit, že nemám šanci. Následoval pohovor před komisi. A když jsem šel na autobus do Prahy, zazvonil mi telefon – primátor Onderka mi blahopřál, že jsem nový šéf filharmonie.

A co se stalo, že jste práci po necelých dvou letech vzdal? Nemohl jste při ní psát svoje věci?

Mohl, to jsem jim řekl hned na začátku. „Budu za vás kopat, budu pro vás

dělat, co mi síly stačí, ale jsem muzikant, tolerujte mi vlastní psaní, nebo mě to zničí.“ Když v Besedním domě, kde jsem měl krásnou pracovnu s klavírem, v noci svítila lampička, psal jsem si svoje notičky. Ale deptalo mě, že mi v Praze dospívají děti, a já jsem v Brně. Příznám se, jsem zavislák na svých blízkých, neumím být bez nich, strašně se mi stýskalo. Musel jsem zpátky.

Kde vás napadá hudba?

Kdekoli. Luxuju a najednou – nápad! Vypnu lux a jdu si ho napsat. A baví mě improvizovat u piana. Nápady chodí nevyzpytatelně. Nejednou sedím u piana a mám pocit, že mi někdo shůry diktuje, že jsem jen zapisovatel něčí vůle. To se mi stalo, když jsem psal *Requiem*, běhal mi mráz po zádech. Vznikalo samo, říkal jsem si, že bych se pod to snad ani neměl popisovat. Asi to zní nepochopitelně a pateticky, nepřenosný zážitek. Člověk je jako v transu.

Requiem za koho?

Za tátu. Hrozně jsem na něm visel. Umřel v jedenaosmdesáti letech. Byl sice lékař, ale o své zdraví se moc nestaral. Jednou upadl na chodbě. Byli jsme zrovna v zahraničí, máma volala, že je v nemocnici v Hradci na neurologii, prý už ale laškuje se sestřičkami. Jenže pak se mu přitížilo, museli ho uvést do umělého spánku, postihlo ho krvácení do mozku. Z umělého spánku se už neprobíral. Byli jsme u něho i s dětmi, když umíral, dali jsme za něj sloužit mši. Když jsme se s ním rozloučili, měl jsem silný pocit, že bych jeho skon chtěl reflektovat. A začal jsem psát *Requiem*.

Už je hotové?

Ano, trvalo to. Pořád to nebylo ono, trápil jsem se s tím. Ale pak se skladba vyloupla. I díky seznámení se zpěvačkou Simonou Šaturovou. Dělal jsem hudbu k animovanému filmu *Poutní píseň k Panně Marii na Květnou neděli*. Původně ji měla zpívat americká hvězda Renée Fleming, ale když jsem poslouchal její nahrávky, nepasoval mi do konceptu její hlas. Dostal jsem tip na Simonu. „Děku-

ji za nabídku, ale já teď nechci dělat soudobé věci,“ odmítla mě. Několikrát se prý spálila, bojí se jen tak kývnout na soudobou skladbu. Navíc je stále neuvěřitelně časově vytížená a v Čechách je sporadicky. A tak jsem jí řekl o Renée Fleming. „Aha. Hm. Ukažte mi noty, nic neslibuju, ale podívám se na to.“ A pak mi volala, že je to krásný. Natočili jsme spolu Pannu Marii a skamarádili jsme se. Simona se mnou chtěla dál spolupracovat, tak jsme se domluvili, že bude zpívat i moje *Requiem*. Díky ní jsem je dopsal. A víte, co se stalo? V den, kdy jsem ho dopsal, mi Simona volala, že jí tragicky zemřel tatínek. To je příběh mého *Requiem*.

MEZI ČTYŘMA OČIMA

Rozhovory, kdy se nespěchá, mají své kouzlo i úskalí. Když novinářka se zpovídaným sedí na sklonku léta v (možná posledním letošním) hřejivém večeru u piva na zahrádce jedné pražské hospody, mohou se během povídání dostat daleko v čase i prostoru. Co více si může novinářka přát! Hřejivý pocit ale doma zchladí fakt, že ji čeká přepis tříhodinového záznamu. Naštěstí je Zbyněk Matějů výjimečný umělec, machr ve svém oboru, solidní vypravěč a natolik inspirativní osobnost, že ten přepis tolik nebolel a zůstala jen radost z povídání.

Vaše tělo prohřeje a zdraví upevní MODERNÍ INFRA SAUNY

V nabídce
8 modelů

- za pouhých 30 min. v infra sauně spálíte až 600 kcal
- pomáhají relaxovat a uvolňují stres
- snižují svalové napětí, mírní bolesti
- pomáhají při léčbě kožních chorob, revmatismu i artritidy
- posilují imunitní a kardiovaskulární systém

- podporují přirozenou detoxikaci organismu
- efektivně pomáhají hubnout
- významně mírní projevy celulitidy
- čistí pleť i kůži po celém těle, odstraňují odumřelou pokožku
- při nižších provozních teplotách je mohou používat i kardiaci nebo astmatici

Prodejní cena
30 490 Kč
AKČNÍ CENA
17 490 Kč

MARIANA

Díky svým nevelkým rozměrům ji snadno umístíte i do velmi malého bytového prostoru a přitom Vám poskytne do puntíku vše, co se od moderní infra sauny vyžaduje.

- 3 keramická topidla
- venkovní ovládací panel
- vybavení: střešní ventilace, teplotní senzor
- rozměry: 97 x 87 x 186 cm

K provozu
STAČÍ BĚŽNÁ
ZÁSUVKA
230 V

Méně než

5 Kč

Pouze tolik stojí jeden
saunovací cyklus

Doprava
ZDARMA

GRENADA

Vedle čtyř keramických topidel má navíc světelné keramické topidlo (red-light), umístěné ve spodní části lavice, aby se Vaše tělo efektivně prohřívalo od nohou.

- pro 2 osoby
- 4 keramická topidla + 1 redlight
- vnitřní a venkovní ovládací panel
- ionizátor
- rádio/MP3 s dálkovým ovládáním
- teplotní senzor
- rozměry: 120 x 120 x 194 cm

TONGA

Výjimečná je možnost světelné terapie pomocí změny barevného osvětlení interiéru (10 barev).

- pro 2 osoby
- 6 karbonových topidel
- vnitřní a vnější ovládací panel
- vybavení: Ionizátor, rádio/MP3 s dálk. ovl., střešní ventilace, teplotní senzor, věšák na ručníky, anatomická lavice, světelná terapie
- rozměry: 120 x 105 x 194 cm

ISABEL

- pro 2 osoby
- 6 karbonových topidel
- vnitřní ovládací panel
- vnitřní osvětlení
- ionizátor
- rádio/MP3
- teplotní senzor
- rozměry: 120 x 105 x 190 cm

SUMBA

- pro 3-4 osoby
- 7 keramických topidel
- vnitřní a venkovní ovládací panel
- ionizátor
- rádio/MP3 s dálkovým ovládáním
- teplotní senzor
- 2 poličky na nápoje
- rozměry: 135 x 135 x 194 cm

Změny cen a vybavení vyhrazeny. Akce platí do vyprodání zásob.

Mountfield
www.mountfield.cz

- Lze umístit do jakéhokoliv temperovaného prostoru
- Eleganční interiérový doplněk

VELMI RYCHLÉ ROZEHRÁTÍ, SAUNUJETE SE BĚHEM NĚKOLIKA MINUT.